

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Strauchi[i] Jcti Amoenitatum Juris Canonici Semestria duo

Johannis Strauchi[i] Jcti Amoenitatum Juris Canonici Semestre alterum -
Cum Indicibus

Strauch, Johann

Jenae, 1674

Cap. XII. Ad Capit. V. de Arbitris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10241

ibant Pontificem, qui rescribit Cancellario & Magistro Lothario Canonico Parisiensi, ut sub pœnâ compromisso statuta Hospitalariis iubeant arbitrio parere.

CAP. XII.

Ad Capit. V. de Arbitris.

S U M M A R I A.

1. *Abbatia Pigaviensis vel Pegaviensis.*
2. *Wipertus Comes in Groizch.*
3. *Monasterium Pegaviense exemptum.*
4. *Privilegium exemptionis.*
5. *Quâ de re lis inter Episcopum Merseburg. & Abbatem Pegav.*

HÆc decretalis directâ est ad Abbatem & conventum de Pigavia, ut expressit loci nomen Raymundus. In collectione III. legitur de Pigamia, alibi Pisania. In MSCto Salano, Pygavia. Rectè. Ita enim vocatur oppidum, quod tertio lapide à Lipsiâ distat & alluitur Elstrâ, vel Elistrâ fluvio. In chronico Monasterii hujus oppidi scribitur, *Bigaugia, Pigaugia, itemq; Pigavia, Begaviâ, ut Langius in chronico Citizenfi p. 784. effert*; denique Pegavia, vetus patrimonium Wiperti Comitis Groicensis, & Marchionis Lusatiae, in qua adhuc hodie hujus sui fundatoris, Wigberti vel Wiperti Comitis ossa visuntur. Historiam hujus Wiperti magnâ diligentia congregavit Henr. Bangertus ad Helmoldi *chronicon Slavorum, lib. 1. à pag. 101.* Scribit itaque Innocentius III. Abbati & conventui Monasterii S. Jacobi Pegaviensi, quibus lis erat cum Episcopo Mersburgensi super libertate monasterii Bigaugiensis seu Pegaviensis. Pertinet ad hanc eandem litem & cap. ult. *Infra de probat.* Lis inde erat: Wipertus anno MCVI. de consilio Abbatis Pegaviensis misit Romam, supplicans, ut locus Pegaw per Papam eximeretur à potestate cujuslibet alterius, obtinuitque privilegium à Paschali II. Pontifice: Cujus excerptum habetur apud epitomatores chronici Latini, quem Dn. Maderus antiquitatum indagator laudatissimus exhibet, id ita habet: *Pascalis Episcopus, servus servorum Dei, fidelibus per Saxoniam Sal. & Apost. bened.*

Desiderium &c. Wicpertus siquidem, Saxonica gentis illustris Comes in Merseburgensi parochiâ, in loco prædii sui, quod Bigauvia dicitur monasterium &c. quod obtulit S. Petro &c. Apostolica sedis juri in perpetuum mancipavit: Advocatiam tamen monasterii ipse habiturus excepit. Integrum hoc privilegium habet editio Latina plenior, à Reineccio procurata.

*Quâ de re
lis inter
Episcop.
Merseburg.
& Abbatem
Pegav.*

Cum itaque Episcopi Merseburgenses non desinerent Abbatem suæ potestati vindicare, compromissum fuit in arbitrium Archiepiscopi Magdeburgensis, qui re cognitâ sententiam promulgavit, à quâ cum appellatum esset ad Pontificem, Pontifex sententiam confirmavit, exceptis capitulis, quæ spectabant ad libertatem ipsius monasterii & duarum capellarum ejusdem. Rationem, cur in hisce capitulis pro Abbate pronunciaret, reddit Innocentius, quod etsi sponte voluerit Abbas, tamen de jure non licuerit sine licentiâ Romani Pontificis renunciare exemptioni. Duravit tamen lis ista etiam posthac, usque ad Pontificatum Honorii III. ut habetur in chronico Montis-Sereni, à Madero edito. Nimirum semper malè habuit Episcopos, quod Abbates aliqui suâ potestate eximantur. Vocabant eos ideo Acephalos, ut videre est ex Goffrido Vindocinensi *lib. 2. Epist. 27.* Et apud Ivonem *parte 6. de clericis, qui nulli parent Episcopo*, ubi: Tales acephalos, id est, sine capite prisce Ecclesiæ consuetudine vocari ait.

Quod nomen tamen immerito eis exprobratur, qui sedis apostolicæ privilegio nituntur. *Vide Sirmondum ad G. Vindocin. p. 39.*

